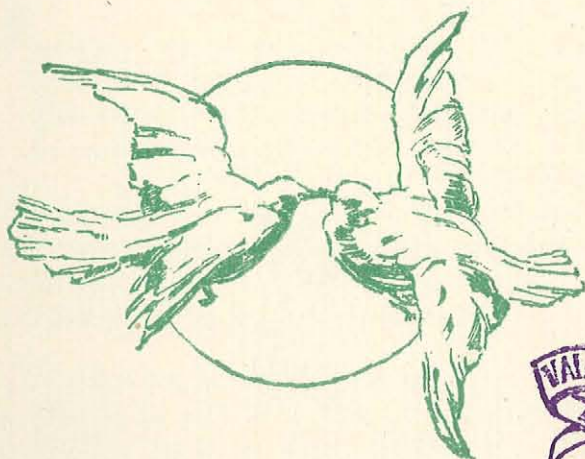

CARLES SALVADOR

DINS L'AIRE NET

POESIA PREMIADA AMB LA FLOR NATURAL
EN EL XI CERTAMEN LITERARI ORGANITZAT
PER L'EXCEL·LENTÍSSIM AJUNTAMENT DE
CASTELLÓ DE LA PLANA, CELEBRAT EL 14
DE MARÇ DE 1955 EN LA DITA CIUTAT

dorC/045

D'aquest poema DINS L'AIRE NET, del poeta Carles Salvador, editat per Lletres Valencianes, als obradors de Vicent Cortell, carrer d'Angel Guimerà, 5, de la ciutat de València, s'ha fet un tiratge únic de 60 exemplars en paper de fil, numerats i signats per l'autor.

Exemplar n.º

LLETRES VALENCIANES, núm. 20

DINS L'AIRE NET

I

PAISATGE MATINAL

Dins l'aire net, al cel encara hi ha
les lluïssors frescals de les estrelles
quan per la mar somriu el llavi prim
de l'horitzó. És l'Alba que es desperta.

I amb l'Alba, tot: el cel amb ses boirines,
el cant del gall clavant dardells metàl·lics,
el tou lladruc del gos de la barraca
i fins l'airet suau que mou les fulles.

A poc a poc el cel es fa de nacre;
després és blau, d'un blau tendral i angèlic.
A poc a poc la terra cull ses ombres
i mostra blaus i verds i blancs i grisos...

II

ESCLAT AMORÓS

Entre el camí i la barraca
el desmenjament de les fulles lluu la palmera
lassa de beure a glops la taca
blava d'un cel de primavera.

Entre el teu cor i el meu cor
està l'amor que entre els dos teixim
i que té la brillantor de l'or
i la frescor del ruixim
que s'acumula als llavis, nous
per l'esclat dels besos tous.

Damunt de nosaltres dos,
l'espés fullam de la figuera
plena de sentor fortíssima,
deixant filtrar algun fil ros
de la solar cabellera.

Damunt de les nostres vides
un cansament ple de dolcesa
fistonejat d'altres ànsies,
regalimant les sentides
festes de la juvenesa.

I entre la muntanya i la mar
aquest aire que ens reconforta
l'esguard i les galtes pàl·lides
i que no ens farà oblidar
les hores d'amor de l'Horta.

Tots els colors de l'Horta se destrien
quan ix el sol i el mar s'ompli de veles,
quan pels camins eixuts i per les sendes
els homes van alegres a la feina.

El dia és nat, I canten els ocells
i l'aigua fa remors dins de les séquies
i l'abegot les flors visita i xupla
i es fa més las el cim de les palmeres.

I ara és quan tu, senyora dels meus somnis,
obris els ulls dormits fins aleshores
i veus com és d'esplèndida aquesta Horta
que tens davant del marc de la finestra.

Tot fa un dolç cant d'amor: el cel, la terra,
el blat creixcut, florit, que se belluga,
l'encesa flor al tronc del vell gerani
i els espasins dels lliris de la séquia.

Tot fa un dolç cant: el teu i el meu somriure,
el teu i el meu esguard, els nostres braços...
Tot és tan dolç! Dins l'Horta sempre bella
tot és tan dolç com dolça és nostra vida.

En l'Horta som, amada. Som en l'Horta
i el nostre amor és bell, tendre i puríssim.

...I els teus ulls, i el meu esguard,
i la teua denteta blanca,
i el vermell esbojarrat
de la flor enganxada a la branca
del magraner,
i aquella paraula franca,
d'amor, del nostre amor primer...

III

L'AMADA EN LA CLAROR DE L'HORTA

1

Sol! Bon sol! Sol de migdia!
Tots els verds sota el cobalt
vibren, i en les fulles nia
la cançó del sol més alt.

Amb tanta llum es destria
verd obscur de verd malalt.
L'Horta és una gran follia
fulgurant verds en esmalt.

I tu, vestida de rosa
ets una rosa desclosa
—llavis roigs i cos florit—

que reposa mig dormida
descansant la mà, polida,
sobre la corba del pit.

2

Tot el silenci de l'Horta callada
va agombolant-se a l'entorn del teu cos.

Tota la llum de vesprada daurada
pinta rosers per guarnir ton repòs.

Dorms i somrius, com cançó embolcallada
de somnis blaus, bressolant àngel ros.
El teu respir tan tranquil, benamada,
es gronsa bla i vora el cor viu reclòs.

I jo t'esguarde tot ple de dolcesa
vora el teu son o la teua peresa
fins que els ulls obris i em vullgues mirar.

I mentrestant, com si foren furtades,
et diposite les meues besades
com unes roses que fas esclatar.

3

Oh, dona!, vullgues vindre amb mi per l'Horta bella;
el sol el cap recolza fugint per descansar;
ben prompte la clarícia vindrà d'una alta estrella
i el liri de la riba tindrà un riure més clar.

Anem, dona estimada, i cull un pom de roses
que exorne amb bella gràcia el teu i el meu esguard;
gaudim de l'aire tendre, fruïm totes les coses
que tinguen la secreta blanor del cap-al-tard.

És l'hora que ens trasmuda i encén les fantasies;
la mar i el cel es fonen en dolces harmonies
i el nostre viure raude per l'hora va empentat.

Anem, que l'Horta és bella i és curt nostre viatge;
que els nostres ulls no obliden el més tendre llenguatge
i siguen els silencis com roses en esclat.

A LA SRTA. GUILLERMINA MARTÍ BALFEGÓN

REGINA DE LA FESTA DE LA MAGDALENA, ANY 1955

S O N E T

Sobre el teu cor, roser de meravella,
es va gronsant segons el teu respir
aquella flor que ahir era poncella
i que ha esclatat avui com un sospir.

Sobre el teu pit la flor, la rosa bella,
reposa i dorm —talment damunt d'un lli—
i somnis té i somriures d'alta estrella
com d'un amor que mai no ha de finir.

I és que tu ets, Regina Guillermina,
el roserar joiós, el que no fina:
un impolut jardí clar i fragant.

L'aire va i ve suau entre les roses
i es torna fi com són totes les coses
que han pres de tu el perfum del teu encant.

